

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pati est Hominis Inevitabile Fatum

Neissen, Johann Adolph

Coloniæ Agrippinæ, 1721

Effatum à Spiritu Sancto, Clathratas miseriis miserias, à cunis mortalium, ad tumbam usque perducente. Jobi 14. Homo natus de muliere, brevi vivens tempore, repletur multis miseriis. &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49134](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49134)

EFFATUM

à

SPIRITU SANCTO

Clathratis miseriis miserias,
 à Cunis mortalium, ad tumbam usque,
 Producente, Jobi 14.

Visum est Supremo Numini, Suum
 de sorte hominum Sapientiæ æter-
 næ consultum, instaurare apud Jo-
 bum, virum rectum, timentem Deum,
 virum inter omnes orientales magnum;
 percussum ulcere pessimo à planta pe-
 dis ad verticem usque sedentem in
 sterquilinio, subdiali scilicet prætorio;
 undè velut excompetente rerum cadu-
 carum tribunali, divino afflante Spi-
 ritu, adversus humanum genus, *acti-
 one mandati*, fatale hoc pronunciatum
 declamat: *Homo natus de muliere, bre-
 vi vivens tempore, repletur multis mi-
 seriis: caro ejus dum vivit, dolebit;
 & anima illius, super semetipso luge-
 bit.*

Cum

M Cum rigidam pronunciati hujus ex-
secutionem, in se suisque notassent o-
lim Paganis, hærebant attoniti: quoniam,
O ut observat Augustinus; rem viderunt,
causam nescierunt. Ingenio quo præ-
pollebant sagaci, facile concludebant
oportere hominem, rationis lumine è
cælo decoratum, animantium cetero-
rum Regem ac Dominum prærogativis
naturæ favoribus, supra creata cetera,
suo quodammodo jure, consequentia
gratiosa gaudere. Interim, dum nati
hominis ortum; & bruti cujuscunque
animalis ex alvo projectum, alterum
cum altero, inter sese comparando
componunt: nihil reperiunt humano
partu miserabilius, nihil felicius propa-
gine bruti.

*Paganis
mirantur
hominis
conditio-
nem.*

In exemplum hic ducitur Agnellus,
innocentia sibi congenita amabile pe-
cus: ut primum in lucem editur, erectus
consistit pedibus, circumspicit Orbem,
respicit matrem, suam ex millibus ag-
noscit; accedit ad osculum, blanditur,
amat & amatur: mox quærit lactantia
vasa, invenit, pressa lacte fluunt; lacta-
tur dulcisfluus agnellus, convivium re-
cum.

*Felicitas
agnelli
nati.*

cumbit : epularum satur, obambulatione recreandus, invitatur ad viridia praeta, generitici adhæret, jam praet, jam sequitur, jam ad latus exorbitat : mox stat, mox ambulat, mox currit, mox exsilit : nunc recedit, nunc redit ad matrem, aut pendens ex collo, aut sinu fortus apricatur in sole : inter amplexus & brachia matris suavissimè conquiescit omnia bellè habens, à primo suo statu, beatulus agnellus.

*Miseria
nati ho-
minis.*

Homo è contrariò, membris plane omnibus captus & mancus, imbecillitate : tam perdita, producitur in Mundum, ac si natura communis, non mater ejus, sed noverca, eaque jurata inimica foret : invalidus totus, viribus nullus, languens nervis, convolvitur fasciis, praclarus scilicet ille viventium regulus, Mundi decus, naturæ opus absolutissimum divinitatis epitomen : tam ignorat quid sit, quàm quid non sit, quam ubi sit ; nec matrem novit ; nec, quo se juvare possit, recogitat, unum didicit, plorare. Sic de semetipso Salomon : lib. Sap. cap. 7. & ego natus primam vocem similem omnibus emisi plorans : nemo enim

enim ex Regibus aliud habuit nativita-
tis initium, unus introitus est omnibus
ad vitam & similis exitus. Hinc Plinius
histor natural. lib. 7. in proœmio sic in-
fert: Jacet manibus pedibusque devin-
ctis flens animal ceteris imperaturum ;
& à suppliciis vitam auspiciatur, unam
tantum ob culpam, quia natum est. O
dementia hominum existimantium
à talibus initiis, ad superbiam se geni-
tos !

Græciæ sapientes, Platonici, Aristo-
telici, aliique gentium Philosophi, pon-
derantes gravissimam isthanc humanæ
vitæ miseriam; non vitam, sed mortem
dicendam esse judicabant: quippè quod
omnes illius ætates, ab ortu ad occasum
usque, continuis aggraventur ærumnis,
traducantur lacrymis, gemitibus con-
ficiantur. Sublimia hæc ingenia, non
poterant sibi Deum, nisi summè justum
ac bonum repræsentare, ex unâ parte :
ex altera verò, natura inclamabat uni-
versa, hujusmodi calamitosam vivendi
necessitatem, condemnationis alicujus
notâ esse, ac vicem supplicii gerere. Hic
jam

*Commen-
tum de
miseria
hominum*

ja n miris modis fatigabant sese sagaces mentes; ut Deorum immortalium inviolatam servarent clementem justitiam, & tantorum malorum radicem aliquam innata latentem deprehenderent, cumque ipsis, unà cum fidei lumine, incognitum esset originale peccati contagium, aliud solerter adinventum veluti arcanorum divinorum conficiis altiusq; ab astris illuminati oraculorum explanatores, pro roborata sua authoritate, statuerunt piaculum, metempsychosim, quo unico verbo animarum è corporibus in corpora transmigrationem indicabant. Animos videlicet nostros, aliàs alibi flagitiosè vixisse, omnique poenarum genere, & quavis suppliciorum atrocitate, dignos sese, obnoxiosque reddidisse; nunc carneæ massæ denuò immisos, renasci reproduci que in Mundum, ad prioris sceleratæ vitæ luenda expiandâque crimina. Quin imò, quemadmodum quondam captivorum, qui in prædonum Hetruscorum manus incidissent, corpora viva cum mortuis, adversa adversis, frons fronti, os ori, pectus pectori, quam ap-
tissi.

Hetruscorum crudelitas, equi- paratur humana miseria.

tissimè accommodata colligibantur, donec tandem viventia, contagioso cadaveris putore, ad ore tetro, lentâque lue confecta, horridè crudeliterque enecarentur: Ita animos nostros æqualis supplicii damnatos, corruptibilibus laniosisque corporibus, tanquam vivos cum mortuis compaginos, ætatem trahere funestam, lethiferasque mortalitatis ærumnas exantlare debere. Accessit ad hos Cicero, Romanus ille Plato, postquam multa, quæ videmus & gemimus, de hominum infelicitate dixisset in extremis Hortensii dialogi partibus, velut ipsa rerum experientia ductus compulsusque sic inquit: ex quibus humanæ vitæ erroribus & ærumnis fit, ut veteres illi divinæ mentis interpretes, aliquid vidisse videantur; qui nos ob aliqua scelera, in vita superiore suscepta, pœnarum luendarum causa, natos esse dixerunt: verùmque sit illud, quod est apud Aristotelem, nostros animos cum corporibus copulatos, ut vivos cum mortuis esse conjunctos.

D

Non:

Nonne, [verba sunt Augustini lib. 4. contrà Julianum, cap. 15.] qui ista senserunt, grave jugum super Filios Adam, & Dei potentiam Justitiámque viderunt? videntur autem non frustra Christianæ fidei propinquasse, qui vitam istam fallaciæ miseræque plenissimam, non opinati sunt, nisi divino judicio contigisse: tribuentes utique justitiam Creatori, à quo factus est, & administratur hic Mundus. Quid enim illi didicerant de primo homine Adam & ejus Conjuge? de prima eorum prævaricatione, & serpentis astutia? quid tale audierunt, quale illud est, quod ait Apostolus, Rom. 5. per unum hominem peccatum intravit in Mundum, & per peccatum mors; & ita in omnes homines pertransiit, in quo omnes peccaverunt, harum literarum illi atque hujus veritatis expertes, quid de hac sapere potuerunt?

*Miseria
animi.*

Hæc de gentium Philosophis, quos nihil de primi hominis peccato, vel scientes, vel credentes, ipsa calamitatis humanæ evidentiâ compulit, tam vicinè veritati accedere divinûmque
Jobi

Jobi profatum vel ignorantes compro-
bare. A cujus exulcerato tribunali an-
tequam recedemus, postulant postre-
ma decreti denunciati verba: *& ani-
ma illius super semetipso lugebit: ut*
luctuosam Apostoli, alioquin sat cor-
dari nœniam, Secunda ad Corinthios
5. v. 8. præcinamus. Non volumus vos
ignorare Fratres de tribulatione, quo-
niam supra modum gravati sumus, su-
pra virtutem, ita, ut tæderet nos eti-
am vivere. Indicantur his tam Jobi,
quàm Pauli lamentis, afflictiones
animorum internæ, quibus, quo-
cunque corporis cruciatu, longè ac-
erbioribus, recitati decreti vigore,
humana stirps castiganda subjicitur,
aggravato ictu. Sunt hæc, si nescis,
tristitia. mœror, pavores, timores,
angores, tædiæ, quibus per sæpe adeo
occupatur desolatus animus, ut ni-
hil jam sapiat, allubeat nihil: & sine
ullo consolationis affluxu incidat cum
Rege Antiocho 1. Machabæorum c. 6. v
8. in languorem mortis, dicatq; in corde:
in quantam tribulationem deveni, &

in quos fluctus tristitiæ? in qua nunc sum. Rogabimus aliquando cum isaia cap. 22. v. 4. *Recedete à me, amar è flebo; nolite incumbere, ut consolemini me.* Ita denique decreti à Spiritu sancto per Jobum in nos lati inconcussa veritati & observantiæ propriis Jobi verbis cap. 10. subscribemus: *Tædet animam meam vitæ meæ, dicam Deo noli me condemnare: indica mihi cur me ita judices;*

Job ore & opere promulgat decretum.

Job verè stupendum patientiæ prodigium, suas præconis partes egregiè adimplevit, non promulgando solum verbis; sed & exemplo proprio in praxi exhibendo, multijugam profati sui stabilitatem. Nuntius venit ad Job, qui diceret; *Boves arabant, & asinæ pascebant juxta eos; & irruerunt Sabæi tuleruntque omnia: & pueros, id est, famulos percusserunt gladio, & evasi ego solus, ut nuntiarem tibi.* Cumque adhuc ille loqueretur; venit alter & dixit: *Ignis Dei cecidit è cælo, & tactas oves puerosque consumpsit, & effogi ego solus, ut nunciarem tibi.* Sed adhuc illo loquente, venit alius & dixit: *Chal-*

Chaldæi fecerunt tres turmas, & invaserunt camelos, & tulerunt eos; nec non & pueros percusserunt gladio, & ego fugi solus, ut nunciarem tibi. Adhuc loquebatur ille; & ecce alius intravit & dixit: Filiis tuis & Filiabus vescentibus & bibentibus vinum in domo fratris tui primogeniti, repente ventus vehemens irruit à regione deserti, & concussit quatuor Angulos domus; quæ corruens oppressit liberos tuos, & mortui sunt: Et effugi ego solus, ut nunciarem tibi. Tunc surrexit Job, & scidit vestimenta sua, & tonso capite, corruens in terram, adoravit & dixit: nudus egressus sum de utero matris meæ, & nudus revertar illuc. Ad hæc egressus Satan percussit Job ulcere pessimo, à planta pedis usque ad verticem ejus: qui testâ saniem radebat sedens in sterquilinio dicebat etiam ei uxor sua: adhuc tu permanes in simplicitate tua? benedic Deo, & morere: ipsa & amici multum exprobrabant illi. His uxoris & amicorum contumeliis, amissione bonorum omnium, & sanitatis, veluti appposito sigillo, decretum à se publica-

tum consignat, ac subscribit: Si bona suscepimus de manu Domini, mala quare non sustineamus? Ad quam Jobi humillimam patientiam conversus Dominus, addidit omnia quæcunque fuerant Job, duplicia: vixitque post flagella hæc, centum quinquaginta annis; & vidit filios suos, & filios filiorum suorum, usque ad quartam generationem: & mortuus est, senex & plenus dierum stabilis verbo & exemplo Spiritus sancti effatum: Homo natus de muliere, brevi vivens tempore repletur multis miseriis. &c.

Atque hic esto
Calamitatis declarandæ
F I N I S
Et
Initium
Comparendæ solidioris Patientiæ.

PARS